

Micul meu Babel interior

M-am născut într-un sat din Transilvania unde peste 80% dintre locuitori erau maghiari, am învățat să vorbesc amestecând româna și maghiara cu ușurință, pentru că prietenii mei de joacă erau toți maghiari, educatoarea mea era româncă, vecina noastră care avea grijă de noi când ai mei erau la serviciu era unguroiacă și se numea Marinéni. Pistàbacsî ne ducea cu șareta la școală și pe tata îl ducea pe teren (tata era primarul comunei și, în timpul liber, era instructor al ansamblului de dansuri populare ungurești). Prietena mea cea mai bună era unguroiacă, se numea Suszana, dar eu îi spuneam Bobby. La 8 ani m-am mutat la Bistrița, un oraș săsesc din Transilvania, unde toate școlile aveau secții în limba germană, sașii erau încă numeroși, asta înainte de a emigra în Germania, mă plimbam prin oraș și mi se părea un mic Turn Babel, se vorbea româna, germana, maghiara și romanes. La școală prietena mea de suflet se numea Edith, mama săsoaică și tata maghiar, vorbea fluent trei limbi și avea blugi nemțești pe vremea comunismului. La liceu am studiat franceza și germana, pentru că vroiam să vorbesc cu Edith nu doar în română, ci și în germană. Facultatea am facut-o la Cluj, *Kolozsvár*, *Klausenburg*, oraș multiethnic, multicultural și, implicit, multilingvistic. Uneori când intram în vreun magazin eram salutată în maghiară și eram întrebată ce doresc tot în maghiară. Nu am reușit să învăț foarte bine maghiara și acum îmi pare rău. Eram prinsă cu rusa, pe care o studiam la facultate cu speranța că voi citi *Anna Karenina* în rusă, ceea ce s-a și întâmplat, dar mult mai târziu. Pe lângă rusă și franceză, am învățat portugheza, pentru că profesorul de portugheză era un om fascinant. În ultimul an de facultate am câștigat o bursă de cercetare în domeniul literaturii portugheze și am zburat spre Lisabona, unde am stat un an de zile. Am învățat portugheza, m-am îndrăgostit de Lisabona, de portugheză, de Pessoa, de fado, de *saudade* și am citit zeci de cărți în portugheză. După ceva ani am câștigat o bursă de

jurnalism independent și am stat 5 luni în Danemarca, unde am încercat să învăț daneza, m-am dedicat studiului cu toată seriozitatea, am încercat toate metodele, inclusiv cea despre care se spune că funcționează impecabil, m-am îndrăgostit de un danez. Am învățat suficient cât să înțeleg când îmi susura "Jeg elsker dig", "te iubesc". De 12 ani trăiesc în Italia, în sud, la Napoli. Italiană e a doua limbă, chiar dacă limba mea se suflet rămâne tot portugheză. Am trăit jumătate din viața mea de până acum învățând limbi străine și am avut norocul să o fac nu în biblioteci, sau nu numai în biblioteci, dar mai ales trăind alături de vorbitorii de maghiară, germană, portugheză, daneză, italiană. M-a fascinat mereu să înțeleg filozofia unui popor prin intermediul limbii, a structurii lingvistice și, credeți-mă, e o experiență fără egal. Crearea unui blog bilingv mi s-a părut o consecință firească a unui parcurs lingvistic complex, care are un început, dar nu și un sfârșit.